

Για κάπως αδιευκρίνιστους λόγους, ανήκα στο σύνολο εκείνων που δεν συμπαθούσαν τον Ζοζέ Μουρίνιο. Η μία από τις δυο κυρίαρχες αιτίες, ήταν η αγκαλιά που είχε δώσει στον Marco Materrazi μετά το νικηφόρο τελικό του C.L. με την Ιντερ, έξω από το γήπεδο σε ένα σκοτεινό πλάνο.

Τώρα γιατί με ενόχλησε αυτό, είναι άλλη μια συναισθηματική ιστορία. Διότι ο Ιταλός αμυντικός ήταν η ενσάρκωση ενός χρήσιμου, σκληρού άμπαλου, που έστειλε με δόλιο τρόπο στην εξέδρα έναν καλλιτέχνη, έναν αρτίστα του ποδοσφαίρου, τον Αλγερινής καταγωγής Γάλλο μάγιστρο Ζιζού και μάλιστα στον μεγαλύτερο όλων των τελικών.

Ο άλλος λόγος που δεν τον εχώνευα ήταν, διότι είναι μαέστρος χωρίς να έχει μάθει κανένα όργανο. Δεν έπαιξε ποτέ μπάλα επαγγελματικά και όμως είναι επαγγελματίας προπονητής. Από μεταφραστής του sir B. Robson ξεκίνησε και έφτασε όπου έφτασε. Περισσότερο μάνατζερ και λιγότερο κόουτς. Πολύ τεχνοκρατικό, λίγο ποδοσφαιρικό.

Τέλος πάντων θεωρείται και είναι επιτυχημένος. Διότι με δύο C.L., ένα E.L., με πρωταθλήματα και κύπελα σε τέσσερις διαφορετικές χώρες έχει πολλά παράσημα. Έχει και κάποια έπαρση. Εντάξει.

Ε!, λοιπόν ενώ δεν τον συμπαθούσα, στεναχωρήθηκα που η Utd τον απέλυσε. Αλλά έτσι συμβαίνει. Ούτε τον Σούμι χώνευα όταν σάρωνε τους τίτλους με τη Scuderia, αλλά τον συμπάθησα όταν επέστρεψε με την Merc και είχε γίνει σάκος του μποξ στις διαθέσεις του νεαρού Níco.

Ούτε καλόβλεπα την κυριαρχία του Loeb όταν πατούσε πάνω στην Citroen, αλλά όταν φέτος τους ξεπουπούλιασε στην Καταλονία στα 44φεύγα του, ο θαυμασμός και η συμπάθειά μου στο πρόσωπό του απογειώθηκε.

Τον συμπάθησα τώρα τον Ζοζέ που τον απέπεμψαν, αλλά τα 22,6 μίλιονς οφ γιούρος που λέγεται ότι θα εισπράξει ως αποζημίωση, ακούγεται ως άριστο φάρμακο για την στεναχώρια μιας απόρριψης.